A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2021. szeptember 9.*

[A 2021. szeptember 29-i végzéssel kijavított szöveg]

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Az energiatermékek és a villamos energia adóztatása – 2003/96/EK irányelv – A 17. cikk (1) bekezdésének a) pontja – Az energiatermékek és villamos energia fogyasztását terhelő adóval kapcsolatban a nagy energiaintenzitású vállalkozások javára nyújtott kedvezmények – Fakultatív kedvezmény – A tagállamok számára ezen irányelvben biztosított lehetőség alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértésével beszedett adók visszatérítésének részletes szabályai – Kamatfizetés – Az egyenlő bánásmód elve”

A C-100/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. február 26-án érkezett, 2019. november 19-i határozatával terjesztett elő

XY

és

a **Hauptzollamt B**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, M. Ilešič, Juhász E. (előadó), C. Lycourgos és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– [A 2021. szeptember 29-i végzéssel kijavítva] XY képviseletében L. Jesse, Rechtsanwalt,

– a Hauptzollamt B képviseletében G. Rittenauer, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– a német kormány képviseletében J. Möller és S. Heimerl, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Armenia és R. Pethke, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. május 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv (HL 2003. L 283., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 405. o.; helyesbítés: HL 2017. L 5., 23. o.) 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az XY és a Hauptzollamt B (B fővámhivatal, Németország) között az XY villamosenergia-fogyasztásának megadóztatására, különösen ez utóbbit azon villamosenergia-adó összege után megillető késedelmi kamatra való jogosultság fennállására vonatkozó utólagos adómegállapítás tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelyet jogalap nélkül fizetett meg, és amely ily módon visszatérítésre került a részére.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2003/96 irányelv (3)–(5) preambulumbekezdése kimondja:

„(3) A belső piac megfelelő működése és az egyéb közösségi politikák célkitűzéseinek elérése megköveteli, hogy a legtöbb energiatermékre, beleértve a villamos energiát, a földgázt és a szenet is, közösségi szinten minimum [helyesen: minimális] adómértékeket állapítsanak meg.

(4) A tagállamok által alkalmazott nemzeti energiaadó-mértékek érezhető különbségei hátrányosnak bizonyulhatnak a belső piac megfelelő működésére.

(5) A megfelelő minimum [helyesen: minimális] közösségi adómértékek meghatározása lehetővé teheti a nemzeti adómértékek között fennálló különbségek csökkentését.”

4 Ezen irányelv 1. cikkének a szövege a következő:

„A tagállamok ezen irányelvvel összhangban adót állapítanak meg az energiatermékekre és a villamos energiára.”

5 Az említett irányelv 5. cikke előírja:

„A tagállamok adóügyi felügyelet mellett alkalmazhatnak eltérő adómértékeket, feltéve hogy tiszteletben tartják az ezen irányelvben előírt minimum [helyesen: minimális] adómértékeket, és hogy azok összeegyeztethetők a[z uniós] joggal, mégpedig a következő esetekben:

– közvetlen kapcsolat áll fenn az eltérő adómértékek és a termékminőség között,

– az eltérő adómértékek a tüzelési, fűtési célra használt villamos energia és energiatermékek fogyasztásához [helyesen: fogyasztásának mennyiségi szintjéhez] igazodnak,

– a következő felhasználásoknál: helyi tömegközlekedés (beleértve a taxit is), hulladékgyűjtés, fegyveres erők és közigazgatás, fogyatékossággal élő személyek, betegszállító járművek,

– a 9. és 10. cikkben említett energiatermékek és villamos energia esetén az üzleti és nem üzleti felhasználások között különbséget tesznek.”

6 Ugyanezen irányelv 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Feltéve, hogy az ezen irányelvben előírt minimum [helyesen: minimális] adómértékeket átlagosan minden üzleti vállalkozás tekintetében betartják, a tagállamok adókedvezményeket alkalmazhatnak a tüzelési, fűtési vagy a 8. cikk (2) bekezdése b) és c) pontjai szerinti célokra felhasznált energiatermékek és villamos energia fogyasztására a következő esetekben:

a) a nagy energiaintenzitású vállalkozások javára

»Nagy energiaintenzitású vállalkozás« olyan, a 11. cikk szerinti üzleti vállalkozás, amelynél vagy az energiatermék és a villamos energia beszerzési értéke eléri legalább a termelési érték 3,0%-át, vagy a fizetendő nemzeti energiaadó eléri legalább a hozzáadott érték 0,5%-át. E meghatározás keretében a tagállamok szigorúbb fogalmat is alkalmazhatnak, beleértve az eladási érték, folyamat és ágazat meghatározásait.

»Energiatermékek és villamos energia beszerzése« a beszerzett vagy az üzleti vállalkozáson belül előállított energia tényleges költsége. A kifejezés csak tüzelési, fűtési vagy a 8. cikk (2) bekezdése b) és c) pontja szerinti célokra felhasznált villamos energiára, tüzelő-, fűtőanyagra és energiatermékekre vonatkozik. A kifejezésbe a levonható [hozzáadottérték-adó (héa)] kivételével minden adót bele kell érteni.

»Termelési érték« a forgalom, beleértve a termék árához közvetlenül kapcsolódó támogatásokat, ehhez hozzáadva vagy ebből levonva a késztermékek készleteinek, a folyamatban lévő munkának, valamint a viszonteladásra beszerzett termékeknek és szolgáltatásoknak a változásait, továbbá levonva ebből a viszonteladási termékek és szolgáltatások beszerzéseit.

»Hozzáadott érték« a hozzáadottértékadó-köteles teljes forgalom, beleértve a kiviteli értékesítéseket, levonva ebből a hozzáadottértékadó-köteles összes beszerzést, beleértve a behozatalt is.

Azon tagállamoknak, amelyek jelenleg olyan nemzeti energiaadó-rendszereket alkalmaznak, amelyekben a nagy energiaintenzitású vállalkozásokat a termelési értékhez viszonyított energia költségen és a hozzáadott értékhez viszonyított nemzeti energiaadótól eltérő követelmények szerint határozták meg, egy átmeneti időszakot kell engedélyezni 2007. január 1-jéig, hogy igazodjanak az első albekezdés a) pontjában szereplő meghatározáshoz;

b) ha megállapodásokat kötnek vállalkozásokkal vagy vállalkozások társulásával, vagy ha bevezetik a forgalomképes kibocsátási engedélyek rendszerét, vagy azzal egyenértékű intézkedéseket hajtanak végre, amennyiben azok a környezetvédelmi célkitűzések elérését vagy az energiahatékonyság javulását eredményezik.

(2) A 4. cikk (1) bekezdése ellenére a tagállamok akár nulláig is csökkenthető adómértéket alkalmazhatnak a 2. cikk meghatározása szerinti energiatermékekre és villamos energiára, ha azokat e cikk (1) bekezdésében meghatározott nagy energiaintenzitású vállalkozások használják fel.

(3) A 4. cikk (1) bekezdése ellenére a tagállamok az ezen irányelvben szereplő minimummértékek [helyesen minimális mértékek] akár 50%-ára is csökkenthető adómértéket alkalmazhatnak a 2. cikk meghatározása szerinti energiatermékekre és villamos energiára, ha azokat a 11. cikk meghatározása szerinti olyan üzleti vállalkozások használják fel, amelyek nem nagy energiaintenzitásúak az e cikk (1) bekezdésének meghatározása szerint.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett lehetőségekkel élő üzleti vállalkozásoknak el kell fogadniuk az (1) bekezdés b) pontjában említett megállapodásokat, részt kell venniük a forgalomképes kibocsátási engedélyek rendszereiben vagy azzal egyenértékű intézkedéseket kell elfogadniuk. A megállapodások, a forgalomképes kibocsátási engedélyek rendszerei vagy azzal egyenértékű intézkedések eredményeként a környezetvédelmi célkitűzéseknek vagy a fokozott energiahatékonyságnak olyan mértékben kell megvalósulniuk, amely nagyjából egyenértékű azzal, amelyet a szokásos közösségi minimum adómértékek [helyesen: minimális közösségi adómértékek] betartásával el lehetett volna érni.”

7 A 2003/96 irányelv 7., 15., 16. és 19. cikke értelmében a tagállamok az ott felsorolt esetekben adómentességeket vagy adókedvezményeket is alkalmazhatnak.

8 Ezen irányelv 21. cikke (5) bekezdésének első mondata a következőket írja elő:

„A [2000. július 20-i 2000/47/EK tanácsi irányelvvel (HL 2000. L 193., 73. o.) módosított, a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv (HL 1992. L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 179. o.)] 5. és 6. cikkének alkalmazása céljából a villamos energia és földgáz adóköteles, és a forgalmazó vagy továbbforgalmazó általi rendelkezésre bocsátás időpontjában válik felszámíthatóvá.”

A német jog

9 Az 1999. március 24-i Stromsteuergesetz-nek (a villamosenergia-adóról szóló törvény, BGBl. 1999. I, 378. o. és BGBl. 2000. I, 147. o.) a 2008. december 19-i törvénnyel (BGBl. 2008. I, 2794. o.) módosított változata (a továbbiakban: StromStG) szerinti 3. §-a, amely az „Adómérték” címet viseli, a következőképpen rendelkezik:

„Az adó összege megawattóránként 20,50 euró.”

10 A StromStG, „Adómentességek és adókedvezmények” címet viselő 9. §-a (3) bekezdésében előírja:

„A villamos energiára – a (2) bekezdés 2. pontjában említett esetek kivételével – megawattóránként 12,30 eurós kedvezményes adómérték vonatkozik, ha azt gyáripari vállalkozás vagy mezőgazdasági és erdészeti vállalkozás üzleti tevékenység céljára vételezi, és e villamos energia az (1) bekezdés értelmében nem adómentes.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

11 XY olyan gyáripari vállalkozás, amely 2010-ben tevékenységei keretében akkumulátorok feltöltése érdekében a közüzemi hálózatból származó villamos energiát vételezett.

12 A villamosenergia-adóra vonatkozó 2010. évi adóbevallásában XY bevallotta a saját fogyasztása címén vételezett villamosenergia-mennyiséget, és a StromStG 9. §-ának (3) bekezdésében előírt kedvezményes adómérték alkalmazását választotta. A vonatkozó adómegállapító határozatban a B fővámhivatal azonban az általános adómérték szerinti villamosenergia-adót alkalmazta, amit XY vitatott.

13 Miután egy 2006. évre vonatkozó bírósági eljárás keretében megállapítást nyert, hogy a StromStG 9. §-ának (3) bekezdése szerinti kedvezményes adómértéket kell alkalmazni, a B fővámhivatal visszavonta a 2010. évre vonatkozó határozatát, mivel végső soron úgy ítélte meg, hogy XY jogosult volt arra, hogy ezen adómérték alkalmazását kérje, és 2013. augusztus 27-én helyesbítette az XY vonatkozásában a 2010. évre vonatkozóan hozott adómegállapító határozatot, továbbá visszatérítette az XY által jogalap nélkül megfizetett összeget.

14 2014 decemberében XY késedelmi kamat fizetése iránti kérelmet terjesztett elő a 2010. évre vonatkozóan visszatérített összeg tekintetében, amit a B fővámhivatal megtagadott.

15 XY e késedelmi kamat fizetése iránt benyújtott keresetét a Finanzgericht (pénzügyi bíróság, Németország) azzal az indokkal utasította el, hogy arra XY sem az uniós jog, sem a német jog alapján nem volt jogosult. Közelebbről, e bíróság szerint az uniós jog nem írja elő a visszatérített összeg után késedelmi kamat fizetését. Egyrészt ugyanis a villamos energia akkumulátorok feltöltése érdekében való beszerzése nem tartozik a 2003/96 irányelv hatálya alá. Másrészt az alapügyben szóban forgó adókedvezmény alkalmazása mindenesetre fakultatív jellegű, ily módon az uniós jog visszatérítés esetén nem követeli meg késedelmi kamat fizetését.

16 XY ezen ítélettel szemben *felülvizsgálati* kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bíróságként eljáró Bundesfinanzhofhoz (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország). XY szerint a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően az uniós jog megsértésével kivetett adók visszatérítése

esetén, ideértve a fakultatív adókedvezmények alkalmazásának esetét is, késedelmi kamatot kell fizetni. Egyébként pedig az akkumulátorok feltöltése esetében olyan visszafordítható folyamatról van szó, amely a 2003/96 irányelv hatálya alá tartozik.

17 A Finanzgerichttel (pénzügyi bíróság) ellentétben a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) úgy véli, hogy XY tevékenysége a 2003/96 irányelv hatálya alá tartozik, és kizárólag arra keresi a választ, hogy késedelmi kamatot kell-e fizetni a jogalap nélkül megfizetett és az XY részére visszatérített villamosenergia-adó összege után.

18 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Kell-e kamatot fizetni a jogellenesen megállapított villamosenergia-adó visszatérítése iránti követelés után, ha a villamosenergia-adó csökkentésének alapjául a [2003/96 irányelv] 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti fakultatív adókedvezmény szolgált, és az adó túl magas összegben történő megállapítása kizárólag a 2003/96 irányelv 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának átültetése céljából elfogadott nemzeti rendelkezésnek a jelen ügyre történő alkalmazása során elkövetett hibán alapult?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

19 Előzetesen meg kell állapítani, hogy egyrészt a német kormány az észrevételeiben – anélkül, hogy elfogadhatatlansági kifogást emelt volna – lényegében úgy véli, hogy a 2003/96 irányelv 21. cikkének (5) bekezdése alapján az akkumulátorokban való tárolás céljából biztosított villamos energia után annak harmadik személyek részére történő későbbi elosztása időpontjában adót kell kivetni, illetőleg ezen időpontban is adót kell kivetni. Ez a vélemény eltér a kérdést előterjesztő bíróság előfeltevésétől, amely úgy véli, hogy a villamos energia akkumulátorokban való tárolás céljából való nyújtása az érintett adóval összefüggő egyetlen adóztatandó tényállás.

20 Ezen észrevételek nem érintik az előterjesztett kérdés elfogadhatóságát.

21 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A nemzeti bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság csak akkor utasíthatja el, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson, valamint ahhoz, hogy megértse azon indokokat, amelyek alapján a nemzeti bíróság úgy vélte, hogy az e kérdésekre adandó válaszok szükségesek az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntéséhez (2018. december 10-i Wightman és társai ítélet, C-621/18, EU:C:2018:999, 27. pont; 2019. december 12-i Slovenské elektrárne ítélet, C-376/18, EU:C:2019:1068, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Az előterjesztett kérdésből kitűnik, hogy e kérdés összefügg az alapeljárás tényállásával és tárgyával, mivel az nem a 2003/96 irányelv rendelkezéseinek az értelmezésére, hanem az ezen irányelvben előírt lehetőséget átültető nemzeti szabályozás téves alkalmazása alapján beszedett adó visszatérítési feltételeire irányul.

23 Másrészt a német kormány előadja, hogy az előterjesztett kérdésben nem a 2003/96 irányelv 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjára, hanem annak 5. cikke negyedik franciabekezdésére kellett volna hivatkozni.

24 E tekintetben, amint azt a főtanácsnok az indítványának az 56. pontjában megjegyezte, meg kell állapítani, hogy mind a nagy energiaintenzitású vállalkozások részére az 2003/96 irányelv 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt adókedvezmények, mind az eltérő adómértékek ezen irányelv 5. cikkének negyedik franciabekezdésében említett, a villamos energia üzleti és nem üzleti felhasználásától függő alkalmazása fakultatív jellegű a tagállamok számára. Ebből következően az előterjesztett kérdésben felvetett jogi probléma megoldása releváns lehet az alapeljárás kimenetele szempontjából, függetlenül azon jogalaptól, amely az érintett adómértékek német jogalkotó által való eltérő alkalmazásául szolgált.

25 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az uniós jog megköveteli-e, hogy a 2003/96 irányelv által a tagállamok számára biztosított lehetőség alapján elfogadott nemzeti rendelkezés téves alkalmazása miatt jogosulatlanul beszedett villamosenergia-adó összegének visszatérítése esetén ezen összeg után kamatot kell felszámolni.

26 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a valamely tagállamban az uniós jog szabályainak megsértésével beszedett adók visszatérítéséhez való jog a Bíróság által értelmezett uniós rendelkezések által a jogalanyok számára biztosított jogból ered, és azt kiegészíti. A tagállamok tehát főszabály szerint kötelesek az uniós jog megsértésével beszedett adók visszatérítésére (2012. július 19-i Littlewoods Retail és társai ítélet, C-591/10, EU:C:2012:478, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. április 23-i Sole-Mizo és Dalmandi Mezőgazdasági ítélet, C-13/18 és C-126/18, EU:C:2020:292, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Továbbá a Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam az uniós jog szabályainak megsértésével vetett ki adót, a jogalanyok nemcsak a jogosulatlanul beszedett adó visszatérítésére, hanem az e tagállam részére fizetett vagy az általa ezen adóval közvetlen összefüggésben levont összegek visszatérítésére is jogosultak. Ez magában foglalja az abból eredő veszteségeket is, hogy az adó idő előtti követelése következtében a pénzösszeg nem állt rendelkezésre. Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tagállamokra hárított azon kötelezettség elve, hogy az uniós jog megsértésével beszedett adók összegét kamatokkal kell visszafizetniük, ez utóbbi jogból ered (2012. július 19-i Littlewoods Retail és társai ítélet, C-591/10, EU:C:2012:478, 25. és 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. április 23-i Sole-Mizo és Dalmandi Mezőgazdasági ítélet, C-13/18 és C-126/18, EU:C:2020:292, 35. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában rámutatott, pontosítani kell, hogy ezen, az uniós jog megsértésével beszedett adók összege utáni kamatfizetési kötelezettség akkor is alkalmazandó, ha e jogsértés e jog általános elveinek figyelmen kívül hagyásából ered.

29 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/96 irányelv, amint annak (3)–(5) preambulumbekezdéséből és 1. cikkéből kitűnik, az energiatermékek és a villamos energia harmonizált adóztatási rendszerének megállapítására irányul (lásd ebben az értelemben: 2020. december 3-i Repsol Petróleo ítélet, C-44/19, EU:C:2020:982, 21. pont).

30 E rendszer keretében az uniós jogalkotó többek között ezen irányelv 5., 7., 15–17. és 19. cikke alapján számos lehetőséget biztosított a tagállamoknak arra, hogy eltérő adómértékeket, adómentességeket vagy jövedékiadó-kedvezményeket vezessenek be, amely lehetőségek az említett irányelv által létrehozott harmonizált adóztatási rendszer szerves részét képezik.

31 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok az e cikkek alapján biztosított diszkrecionális jogkört az uniós jog és annak általános elvei, különösen az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartásával kötelesek gyakorolni (lásd ebben az értelemben: 2020. január 30-i Autoservizi Giordano ítélet, C-513/18, EU:C:2020:59, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másfelől e követelmény kiterjed mind azokra az intézkedésekre, amelyekkel e diszkrecionális jogkört gyakorolják, mind pedig ezen intézkedések alkalmazására.

32 Az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak az ilyen bánásmód objektíven nem igazolható (2020. január 30-i Autoservizi Giordano ítélet, C-513/18, EU:C:2020:59, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jogalap nélkül beszedett adó összege és az ahhoz kapcsolódó visszatérítési kötelezettség szempontjából azon gazdasági szereplő, akire a 2003/96 irányelvben előírt lehetőséget átültető nemzeti jogi rendelkezés alapján kedvezményes adómérték alkalmazandó azon villamosenergia-adó tekintetében, amelynek összegét jogalap nélkül szedték be, összehasonlítható helyzetben van azon gazdasági szereplővel, akire ezen adó tekintetében, amelynek összegét jogalap nélkül szedték be, ezen irányelv valamely rendelkezése alapján általános adómérték alkalmazandó.

34 E két helyzet nem kezelhető eltérően, ami visszatérítés esetén a jogalap nélkül beszedett adó összege utáni kamatfizetési kötelezettséget von maga után.

35 A gazdasági szereplők közötti összehasonlítást ugyanis aszerint kell elvégezni, hogy azok elszenvedték-e a jelen ítélet 27. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett, az adó jogalap nélkül való követelése következtében a pénzösszeg rendelkezésre nem állásából eredő veszteségeket, vagy sem, függetlenül attól, hogy vonatkozásukban az általános adómérték vagy a kedvezményes adómérték alkalmazandó-e, mivel a két adómérték a 2003/96 irányelv által létrehozott ugyanazon harmonizált szabályozás hatálya alá tartozik.

36 A fenti megfontolások összeségére tekintettel meg kell állapítani, hogy az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az uniós jog megköveteli, hogy a 2003/96 irányelv által a tagállamok számára biztosított lehetőség alapján elfogadott nemzeti rendelkezés téves alkalmazása miatt jogosulatlanul beszedett villamosenergia-adó összegének visszatérítése esetén ezen összeg után kamatot kell felszámolni.

A költségekről

37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv által a tagállamok számára biztosított lehetőség alapján elfogadott nemzeti rendelkezés téves alkalmazása miatt jogosulatlanul beszedett villamosenergia-adó összegének visszatérítése esetén ezen összeg után kamatot kell felszámolni.

Aláírások